

POSLEDNJA DRAMSKA PREMIJERA 75. IGARA

Shakespeareova 'Oluja' na Lokrumu

Gotovo nenastanjeni otok Shakespeareove 'Oluje', kao svojevrsna terra nullius, mjesto je beskrajnih mogućnosti onome tko na njega pristane. **Na toj ničijoj zemlji podložnoj vlastitim zakonima**, i zakonima umjetničke iluzije, Shakespeare provlači svako lice kroz krajnje pročišćene situacije, koje ostavljaju svakom liku da se suoči sa svojom suštinskom prirodom

Foto
DLJI

BOGAT DRAMSKI PROGRAM JUBILARNIH 75. Dubrovačkih ljetnih igara zao kružit će 'Oluja' Williama Shakespearea, treći i posljednji premijerni naslov, čiju režiju potpisuje slovenski redatelj Vito Taufer. Uz bok popularnom Luki Perošu u ulozi Prospera, stat će neka od vodećih imena hrvatskog glumišta poput Dušana Gojića, Siniše Ružića, Frana Dijaka, Filipa Šovagovića i drugih te će u specifičnoj ambijentalnosti otoka Lokruma donijeti viziju novog

Brod za Lokrum koji vodi publiku na predstavu kretat će svaku večer u 20:15 sati iz Porta

doba, budućnosti za koju Shakespeare misli da predstoji svijetu.

Dramaturgiju potpisuje Vesna Đikanović, scenografiju Andreja Rondović, kostimografiju Alan Hranitelj, glazbu Damir Martinović Mrle i Ivanka Mazurkijević, oblikovanje svjetla Vesna Kolarac, koreografiju Leo Mujić, a inspicijentica je Stella Švacov Miletić. Igraju još: Sven Šestak, Marinko Leš, Ružica Maurus, Robert Španić, Adrian Pezdirc, Lovro Rimac, Edi Jertec, Bojan

Beribaka, Marko Capor, Matia Pijević i Denis Tomić.

Ničija zemlja

— Gotovo nenastanjeni otok Shakespeareove 'Oluje', kao svojevrsna terra nullius, mjesto je beskrajnih mogućnosti onome tko na njega pristane. Na toj ničijoj zemlji podložnoj vlastitim zakonima, i zakonima umjetničke iluzije, u navodno posljednjem svom dijelu Shakespeare provlači svako lice

kroz krajnje i laboratorijski pročišćene situacije, koje ostavljaju svakom liku da se suoči sa svojom suštinskom prirodom. Ispitujući kapacitete ljudske prirode i prirodu njezinog civilizacijskog znanja. Prosperov otok možemo smatrati modelom ljudskog društva, mikrokozmosom svih fundamentalnih društvenih odnosa. Ogoljen i ogoljujući, pokazuje se kao jedan veliki hranidbeni lanac Moći. Jasno je u tom nizu da i nema razlike između dobrog kralja i tiranina. Da je povijest, otkako je pripala samo Čovjeku vječno ista borba, pa tako snaga ljudskog uma ispisuje uglavnom okrutnu istu povijest. Da je čovjekova misao osvajačka, a u edukaciju mu ugrađena kolonizacija znanjem. Da je nasilje globalizirano, a edukacija za nasilje jedina osigurava egzistenciju. Sve što je homo sapiens postigao, upotrebljavao je kao polugu spram života i spram prirode, dolazeći u sukob. Naše kulturno pamćenje davno je prešlo put od oduševljenja čovjekovom osvajačkom mišlju iz vremena Prosperovih knjiga renesansnog magusa i njegove znanstvene upućenosti u prisvajanje snaga prirode i djelovanje kroz pokušaje fizički neuobičajenog u odnosu na stvarnost. Od vremena kada je, konačno, misao daleko zaostajala za materijalima realizacije, do tehnoloških dostignuća i apokaliptičnih vizija ogromnog potencijala uništenja na dohvat ruke, kada osjećamo da raste napetost civilizacijske stvarnosti. I pitanja što je stvarnost koja se odvija pred nama,

uz sveuprimjenjivost znanosti i sveprisutnost znanstvenog racionaliteta. Kada moralni problem civilizacije postaje i to što je znanost dominirana silom i profitom, principom prisvajanja kao temeljnim principom. Kad magija doživljava interpretaciju čarolije brendiranja, dok smo očarani modelima ekonomske učinkovitosti i posvećeni razbijanju ljudskog koda. Kada istovremeno to vrijeme može očitati dvije tisuće godina star etički model kao jedan potrošački model koji se temelji na potrošnji etike, i pripadni narativ praštanja kao jednu ideju koja uz smišljenu strategiju uspješno primjenjuje svoj potrošački potencijal. Naša recepcijska i medijska sadašnjica može ponajprije zamisliti odricanje od magijskih knjiga radi povratka svjetovnim knjigama, a Prosperov mentalni i duhovni proces kao spoznajnu da ništa ne može promijeniti. Njegov magični štap ništa nije promijenio, svijet je nasilje i borba za vlast, kakav je i bio. Hranidbeni lanac Moći je neraskidiv, javlja se kao konstanta ljudskog roda, unutar svakog društva i svijeta, dok 'Mi smo ista tvar od koje snovi sazđani su, i to malo našeg života, snom se zaokružuje.' Mehanizam povijesti je nepromjenjiv, uvijek vraća na isto. Tu smo od Shakespearea do danas. S tom spoznajom Prospero, jednom prognan, naprosto je odlučio reintegrirati se, i vladati. I želi da ga smatraju vladarom. Stoga ovaj Prospero neće nikoga povesti, ni prevesti, osim dvoje mladih kojima je taj svijet začudan, 'vrli novi svijet' koji

za njih nema još Huxleyev tonaliteta. Ne može biti niti režiser moraliteta, niti je njegov otok Utopija. Katarza tu nije moguća. Naoružan takvim znanjem, zna da treba početi još jednom od početka – pojasnila je dramaturginja Vesna Đikanović ističući kako je 'Oluja' tekst otvoren za mnoge interpretacije.

— Početna situacija Shakespeareove 'Oluje' kao dijela dvorskih svečanosti vrlo se rano zametnula, tako da se dugo igrala u Draydenovoj obradi. U našoj adaptaciji koja je tragom šekspirijanske pozornice, primarno vodena odnosom sa suvremenim, stvarnim i živim svijetom, a koji nam danas dobacuje i goruće pitanje kako smo razumjeli uvjete svog opstanka, zanimala nas je i ta ishodišnja izvedbena situacija teksta povodom dvorskog svadbenog ceremonijala princeze Elisabeth, kćeri Jamesa I; forma commedie dell'arte čiji se jak utjecaj može osjetiti u cijeloj strukturi 'Oluje' kao i šekspirijanskoj paleti lica; nerazdruživa mješavina poetičnog, surovog i grotesknog, jer ljepota i ružnoća u Shakespeareovoj i našoj stvarnosti, samo su u vizuri gledanja – zaključila je Đikanović.

Režiju potpisuje slovenski redatelj Vito Taufer. Uz bok popularnom Luki Perošu u ulozi Prospera, stat će neka od vodećih imena hrvatskog glumišta poput Dušana Gojića, Siniše Ružića, Frana Dijaka, Filipa Šovagovića